

JELLE

Gil vander Heyden

Jelle

© 2014 – Gil vander Heyden & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

In samenwerking met Wablieft

Kardinaal Mercierplein 1, 2800 Mechelen
www.wablieft.be – boeken@wablieft.be
Omslagontwerp: Mulder van Meurs, Amsterdam
Vormgeving binnenwerk: theSWitch, Antwerpen

NUR 301
ISBN 978 94 6001 307 2
D/2014/11.676/228
e-boek:
ISBN 978 94 6001 308 9

Projectpartners:
Wablieft/Vocvo, Luisterpuntbibliotheek

Dit boek is ook als luisterboek beschikbaar.

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

KEITJES

Fieke haalt de keitjes uit haar zak en legt ze op een rij. Eerst het dikste steentje. Dan de kei die iets kleiner is en zo verder. De vierde kei is de mooiste. Hij is lichtblauw met fijne, zwarte adertjes.

Fieke verzamelt keitjes. Ze is ermee begonnen toen ze nog een kleuter was. In het begin dacht ma dat ze er wel mee zou ophouden. Later, als ze wat ouder was. Maar ma vergiste zich. Fieke bleef keitjes rapen. ‘Je kamer lijkt wel een bouwwerf,’ foeterde ma. ‘Onder je bed, in je bed, op je nachtkastje. Overal, overal keitjes. Wie doet nu zoiets?’

‘Ik,’ zei Fieke. Ze ging op de vloer zitten en deed haar vuist open. ‘Kijk dan. Zijn ze niet mooi misschien?’

Ma zuchtte en pakte een paar keitjes op. ‘Die zwarte is heel speciaal,’ zei ze. ‘En die met de spikkels op lijkt wel een ei. Een ei van

een mooie vogel.’ Ze schoot in de lach. ‘Ja, kind. Je keitjes zijn mooi. Maar het is zo’n rommel.’

‘Ze kan ze in het schuurtje leggen,’ zei pa. ‘Vroeger zou zo’n verzameling een ramp zijn. Maar we hebben nu toch veel meer plaats dan vroeger?’

Zowat een jaar geleden zijn ze verhuisd. Weg van de flat in de stad. Naar het huis waar ze nu wonen. Fieke vond het hier meteen prima. Het appartement in de stad was oud. De ramen waren klein, het was er nooit echt licht. En er was altijd lawaai. Op de trap en in de lift.

Nu hebben ze een kleine tuin. Buiten zijn bomen en bloemen en gras en struiken. De school is vlakbij en alles valt er mee. Fieke wil niet terug naar de stad. Ze is hier gelukkig. Haar broer Jelle niet. Jelle heeft heimwee. Pa en ma vonden het goed dat hij naar dezelfde school bleef gaan. Jelle zit nu wel langer dan een uur op de bus. Eén keer ’s morgens en één keer ’s avonds. Hij moet nu veel vroeger opstaan.

En hij kan niet meer met zijn vrienden rondhangen in de stad. Als hij erover zeurt, zegt pa:

‘Als het niet goed is, verander je maar van school. Er zijn er minstens twee die dichterbij de buurt liggen. En dan hoeven wij niet meer te betalen voor die dure ritten met de bus.’ Jelle gromt dan. En slaat hard met de deur als hij naar buiten sloft.

Sinds ze hier wonen, is Jelle een andere jongen geworden. Hij kijkt naar de grond als hij loopt. Hij zwijgt veel. Als hij toch iets zegt, gebruikt hij zo weinig mogelijk woorden. En als hij lacht, word je daar niet blij van.

Fieke mist de Jelle van vroeger.

‘Jelle is in de puberteit,’ zegt ma. ‘Het gaat allemaal wel weer over.’

Fieke begrijpt er niks van.

‘De puberteit, wat is dat, ma?’

‘Als je geen kind meer bent. Maar ook nog geen volwassene. Dan ben je in de puberteit,’ zegt ma.

ZURE HARING

Fieke zit in de schuur. Pa legt er zijn gereedschap. Hamers en een zaag. Tangen en vijzen. Blikjes met spijkers in. Verfpotten en borstels.

Verder staan er in het schuurtje wasmanden, kartonnen dozen en een stapel bokalen.

Ma bracht ze mee van haar werk. In sommige bokalen zat zure haring. In andere dan weer mosterd of mayonaise.

Op haar werk maakt ma hapjes klaar. Samen met een paar andere vrouwen. Ze leggen eieren op een kartonnen bord. Eieren die eerst gekookt werden. En sla. Een stuk tomaat en een sneetje ham. Soms een haring. Of garnalen. Een beetje maar, want garnalen zijn duur. Op ieder bord komt een kwak mayonaise.

De bordjes worden ingepakt en in dozen gestapeld. Daarna brengen de chauffeurs

ze weg. Naar bedrijven waar veel mensen werken. Naar scholen en naar winkels. Er zijn wel eens bokalen waar een stukje af is. Die worden niet gebruikt.

‘Die bokalen komen nog wel eens goed van pas,’ zegt ma. Ze neemt ze daarom mee naar huis. Ze heeft er nu een hele stapel van.

Fieke zit in de schuur. Tussen het gereedschap van pa. En de wasmanden en de bokalen.

Fieke is graag in haar eentje. Niet altijd.

Soms. In het schuurtje is het stil. Binnen, in het huis, is ma. Ze kookt of ze strijkt. Of ze leest een boek.

‘Na een hele dag met je handen in de haring, wil een mens wel eens op zijn gat zitten. Met een boek, dat is weer eens wat anders.’

Ma zei het gisteren nog. Ze zat in de keuken. Met haar voeten op de rand van het aanrecht. Overal stonden vuile borden. En pannen en glazen. Tot op de vloer toe. Fieke ging er vlug vandoor.

Pa en ma doen allebei wel eens zo. Grommen als Fieke iets vraagt. Of ‘laat me nu toch eens met rust!’ roepen. En dan gooien met wat ze toevallig in hun handen hebben. Maar het duurt nooit lang. Meestal is het over als ze samen aan tafel zitten te eten.